

Fundering

Du är den enda som vet, att om man låter blicken färdas uppför min rygg, från svankens breda dalgång upp över det smala midjepasset och skulderbladens slättland, finns ett märke bakom ena örat där jag slog mig en gång. Jag svimmade och föll baklänges i badrummet och när du fann mig hade jag blod på läppen och ett jack, ungefär lika stort som en brödsmla, bakom örat. Om du inte funnits hade jag inte varit märkt - för ingen hade vetat om det.

Ibland känns det som om jag inte existerar om inte någon är redo att bära vittnesmål om mig. Kanske är det därför som jag har så svårt att släppa in och släppa taget. För att alla brutna band är som vattendroppar på livstuschen och varje ny bekantskap är som att låsa upp dörrarna för en möjlig syndaflood.

Du kanske tycker att jag är löjlig, som stänger mina gränser av rädsla för att raderas. Jag undrar vad som skulle hända om jag inte såg dig.

Kanske skulle du inte finnas då...